

## DAG 2: AANKOMST IN BANGKOK

Na een vermoeiende vlucht van vijf uur, die gerust een beproeving genoemd mag worden, stappen we eindelijk het zwoele, drukke Bangkok binnen. We zijn gaar, moe, geïrriteerd. En dat komt niet alleen door de jetlag, achter ons zat een kind met een flinke traptechniek, die in een andere context wellicht talentvol zou zijn, maar op tienduizend meter hoogte gewoon bloedirritant is. Ferre voelt zich ook allesbehalve top. Buikpijn, misselijk, en vooral slecht van vermoeidheid. Hij probeert zich groot te houden maar we zien allemaal, deze jongen heeft rust nodig.

Eenmaal buiten de luchthaven, die verrassend goed georganiseerd bleek, regelen we snel een taxi via Grab, een app die ons werd aanbevolen door iemand die eerder in Thailand was. En inderdaad, zodra we in Bangkok landen, zien we overal reclame voor deze Aziatische Uber. Binnen enkele minuten zitten we in een wagen richting ons hotel, terwijl we door het raam onze eerste indrukken van deze indrukwekkende metropool opsnuiven: brommertjes scheuren langs alle kanten, torenhoge gebouwen rijzen op tussen kleine stalletjes, en chaos voelt hier ineens als iets heel normaals. Bangkok heeft de bijnaam Venetië van het Oosten vanwege de talloze

kanalen die de stad doorkruisen, en hoewel we vandaag vooral over de wegen gaan, zie je de waterwegen in de architectuur terug. Ferre bewondert alles... tussen twee momenten van niet-overgeven door.

Eenmaal aangekomen aan ons hotel, het romantisch klinkende Blue Chang House, worden we vriendelijk verwelkomd aan de balie. We willen betalen, maar krijgen te horen dat we dat al hebben gedaan. Oeps, vergeten. Gelukkig is dat geen probleem. Sterker nog: het voelt alsof we ineens 3.500 *babt* extra in ons budget hebben, onverwacht vakantiebonusje!

We worden naar onze kamer gebracht, maar niet zonder hindernis. De trap waar we overheen moeten is net gevernist. Terwijl we (onbewust) over de treden banjeren met onze lompe wandelschoenen, trekken we een perfect spoor in het natte lakwerk. De arme medewerker die net met zoveel zorg bezig was, kijkt op... maar glimlacht. Geen spoortje boosheid. In Thailand is de klant nog écht koning, zelfs als die koninklijk door verse verf stampt. Thailand staat wereldwijd bekend als Land van de Glimlach. Niet omdat iedereen altijd blij is, maar omdat vriendelijkheid en beleefdheid er cultureel diep ingebakken zijn. Zelfs als je de lak ruïneert.

We doen een korte powernap om te bekomen van de reis. Geen risico, we zetten een alarm, want we willen vandaag nog iets van Bangkok zien. Een paar uur later trekken we de stad in met goede moed. De hitte slaat direct toe, en Anemone besluit een lokaal drankje te kopen om af te koelen. Het ziet er perfect uit, koel en verfrissend... maar dan slaat de twijfel toe, er zit ijs in. En zoals elke doorgewinterde reiziger weet: *No ice in your drinks outside Europe*. De angst voor toeristendiarree duikt meteen op. Ze twijfelt, overweegt, wikt, weegt en besluit dan toch dapper te drinken. "Is dit een goed idee?" vraag ik half grappend. Ze haalt haar schouders op. Morgen weten we het pas.

Onze eerste tempel staat al op het programma: Phra Sumen Fort, een oud bastion aan de rivier, sfeervol verlicht en omringd door rust. Het was ooit onderdeel van de stadsmuren uit de Ayutthaya-periode. Het is er kalm, bijna sereen, een mooie eerste kennismaking met wat ongetwijfeld een hele reeks tempelbezoeken zal worden.

Daarna wandelen we richting Khao San Road, de wereldberoemde backpackersstraat van Bangkok. Wat ooit een plek was voor